

SUMARI

Fiona Roncatto, 2016.....	13
Capítol 1. Lluís Coromines, un any abans	15
Capítol 2. Constantí Recasens, Lleida, 2016.....	21
Capítol 3. Lluís Coromines, Lleida, 2016	35
Capítol 4. Jordana.....	47
Capítol 5. Blanca.....	51
Capítol 6. Lluís i Jordana.....	57
Capítol 7. Constantí i Blanca	61
Capítol 8. Blanca i el director.....	65
Capítol 9. Constantí	71
Capítol 10. Diari de Jordana.....	75
Capítol 11. Blanca.....	77
Capítol 12. Lluís.....	81
Capítol 13. Tots	91
Capítol 14. Fiona Roncatto tres mesos abans.....	99
Capítol 15. Blanca.....	103
Capítol 16. Constantí	109
Capítol 17. Lluís Coromines, deu hores abans.....	113
Capítol 18. Director del banc.....	117
Capítol 19. Un any i mig després. Sitges.....	119

FIONA RONCATTO, 2016

La Fiona Roncatto mai no havia posat Lleida dins dels mapes ni dels seus destins. Mai no havia ni sentit a parlar de Lleida... és clar que ella era la gran Fiona Roncatto, pintora celebrada en l'àmbit internacional, escriptora de novel·les i vídua d'un ambiciós col·leccionista d'art de Gènova. Avui, un orc dia de novembre, viatjava cap a Ponent, ben instal·lada dins d'un gran turisme d'alta gamma que, amb un xofer experimentat, semblava levitar per l'autopista que venia directament de l'aeroport del Prat. Havia sortit a les vuit del matí del seu Palazzo del Corso di Fiori, amb l'angúnia ficada al pit de la trobada a Lleida. Mentre el vehicle de motor ultrasilenciós volava per sobre de l'asfalt, la Fiona es delia mirant el paisatge segarrenc que intuïa que els seus dos amants haurien vist moltes vegades de camí cap a Ponent. Havia enviat un telegrama a cadascun anunciant-los la visita. No els havia donat l'oportunitat de respondre, no els havia lliurat l'adreça on escriure-li. Desitjava, ara passada la cinquantena de llarg, veure'ls sense saber-ne les objeccions, els entrebancs. Va mirar-se la pell del rostre al mirallet de cortesia i es va passar la mà per la galta, ben maquillada. Un pessic a l'estómac li va recordar les advertències de la seva mare: «Quan et facis vella, seràs transparent, ningú no et mirarà, només tu, odiant-te i preguntant-te qui és aquella desconeguda que et mira allà dins el mirall.»

Va bellugar el cap, espantant els fantasmes. Va obrir la bossa on duia el llibre: era una setzena edició, molt curosa, intitolada *Elogio del tres*. La memòria va viatjar en el temps, no per recordar els detalls de quan l'escrivia, sinó els que la van dur a escriure'l. Van venir-li a la ment —afilada com un llapis— riallades, taules amb flors, cigarrets amb

broquet daurat que expel·lien un fum afruitat. Gots i ampolles brillants, guspirejant els colors ambres dels xampanyes i licors delicats. Els seus vestits, d'un fru-fru cruixent, i els esguards d'ells, delerosos i enrogits de galtes, adorant cada mil·límetre d'ella.

—Disculpi, senyora Roncatto. Hem arribat. Hotel AC de Lleida.

—És clar... Faci el favor de dur l'equipatge a recepció, jo hi vaig ara mateix.

Va desar el llibre, es va retocar els pòmuls amb les pólvores i va entrar a l'hotel amb passes tan fermes com li ho permetien els *stiletos* de pell vermella.

CAPÍTOL 1

LLUÍS COROMINES, UN ANY ABANS

—Blanca, amor meu! M'has embreixat, anihilant-me el seny. Tinc l'ànima presa de l'encanteri teu, anorreada pel desig —va dir en Lluís en veu alta, encara que ningú no l'escoltava, perquè era sol a casa seva, a Sitges. Ho va repetir, amb la mà dreta enlaire, com si firmés en el buit. Va fer un altre glop de la copa de vi negre.

En Lluís Coromines, pintor d'èxit i solter de tota la vida, s'havia enamorat d'una jove Blanca d'uns al·licients espectaculars —pel que feia al físic i al futur professional—; s'hi casaria a Lleida al cap de quinze dies. Ultimava la mudança.

Mentre les càlides notes d'una melodia de jazz lliscaven sobre l'atmosfera del seu taller de pintura, la llum de fora projectava ombres per donar relleu a l'estança. La copa de cabernet sauvignon, opaca al fons, espurnejava com un diamant quan en Lluís la diposità sobre un contenidor de mudança, ja precintat.

Eren les dues de la tarda d'un dimecres primaveral vora la mar, llisa com un marbre polit. L'or de l'aigua resplendia fins a cegar-ho tot. Un ventijol envellutat inundà la sala d'aromes marines.

El darrer contenidor de la mudança era ple de llibres, cinc-cents pel cap baix.

«Els que deixo aquí, ja els tornaré a cercar més endavant», va dir-se amb una mitja riulla encoratjadora.

Duia un llibre a la mà d'edició rústica. Feia molts anys que l'havia perdut de vista. Era una primera edició. Ara, rescatat de l'oblit, hi havia quelcom que li impedia de deixar-lo anar. La coberta, d'un vermell enxarolat, evidenciava tres figures fotografiades en blanc i negre: al davant una jove atractiva, al darrere dos homes també

joves, tots dos amb un cigarret als dits, l'un amb barret d'ala, l'altre amb gorra esportiva. El títol, imprès en negre, deia: *ELOGIO DEL TRES*.

Més avall, en lletra cursiva, el nom de l'autora: Fiona Roncatto. El llibre havia estat publicat a França l'any 1991. Se n'havien venut —pel que ell recordava— molts exemplars. Enrogí en rellegir la dedicatòria, mentre Ella Fitzgerald arribava a una mena d'èxtasi.

«Mio caro Luigi, sei bellissimo; Fiona, Barcelona 1991.»

Al full que precedia el pròleg, escrit en negreta i cursiva: «Quan tanco els ulls, sento les vostres rialles i esbufecs. Fiona.»

Va fer unes passes travessant els raigs de llum que com canons de teatre es projectaven des de les randes de la persiana. Va mirar a fora, encegat per la llum, va aclucar els ulls per enfocar els baladres blancs i fúcsia. Les palmeres del passeig semblaven paraigües oberts. La mar, a l'horitzó, definia tres tonalitats de blau grisós.

«Quina exuberància!», va dir-se sense saber ben bé per què. Potser intentava neutralitzar l'emoció que li despertava aquella dedicatòria. A terra, els tolls de la pluja de la vigília dibuixaven els núvols encotonats. Va fiblar-lo la nostàlgia recordant l'imant de la Fiona, la determinació en l'enlluernament i la finor, no s'hi esmerçava, era així... Ja feia tants anys que no en sabia res de res. S'estremí, no sabia ben bé si de luxúria o d'una addicció insalvable als encanteris dels homes i de les dones extraordinaris que provoquen aniquilació de la voluntat i fan reeixir les passions amagades pels efectes de l'avorriment i l'absurditat de la vida. Va concloure que havia esdevingut, o ja era, addicte a l'embruix d'alguns sers extraordinaris. Va bellugar el cap, a banda i banda, com negant-se, mentre la ment tornava a dipositar-se en la Blanca, la seva futura i jove esposa. El cor li va fer un salt, rejoyení l'esguard i l'estat d'ànim. Va tornar a mirar el llibre, l'enlluernava la coberta que reflectia la llum de Sitges.

El llibre semblava tenir voluntat pròpia i no voler ajocar-se amb els seus germans a l'interior del contenidor

que hauria de viatjar cap a Lleida. «El duré a la motxilla personal», va decidir després de fullejar-lo i llegir-ne alguns mots a l'atzar. Mai no havia gosat llegir-lo sencer, la vergonya obstaculitzava el desig de fer-ho, de tal manera que només se'n sortia de llegir-ne petits paràgrafs a l'atzar. Hi havia quelcom dins de l'embalum de pàgines que l'abismava al vertigen. Durant uns anys, li va semblar que aquells *affaires* sentimentals havien estat immorals, o poc recomanables. Mai no havia ni imaginat que el *tres* fos un número per a l'amor; una bateria de records, com les fitxes de dòmino que cauen en cadena, el va sorprendre entrant com un cicló dins del seu cervell.

La Fiona, en Mercadé Figueres i ell havien arribat al cel aquell estiu de 1990 a Barcelona. Els dos homes ja es coneixien i miraven de fer negocis amb la pintura d'en Lluís —que era prou interessant per fer-la rendir. La Fiona, d'un talent excepcional per a l'escriptura i la pintura, anava dues vegades l'any a Barcelona a exposar a les millors sales.

La imatge més preuada dels mitjans de comunicació era, en aquells mesos, una fotografia de la Fiona Roncatto baixant de l'avió del braç del comandant, amb un magnífic abric de pell blanc i un barret sinuós amb ploma i xarxa, impostant la mirada felina.

Les dones volien l'abric de la Fiona, el seu pintallavis i fins i tot les seves sabates i guants. Era la dama de l'any. Les senyores de l'aristocràcia barcelonina l'envejaven, fins a l'extrem de no assistir a les seves inauguracions fins a l'hora del sorteig, al qual insistien a arribar tard per fer-se notar i lluir-se com paons amb el ventall de plomes obert. Entraven totes com un ramat, posades d'acord pels xofers, insistint a sortir a la fotografia sense ella.

La resta de mortals, és a dir, tothom, s'enamorava de la Fiona Roncatto per l'imant de la seva bellesa física i intel·ligència. En Mercadé Figueres era l'acompanyant oficial de la Fiona a la Ciutat Comtal des de feia tres anys. «El noviet de Barcelona», deien alguns.

Quan la Fiona arribava a un lloc on hi havia gent, no hi havia ningú que no la mirés. Era un motiu perfectament natural i lògic d'atraure i ser subjecte de mirades furtives, l'aire que es movia vora seu semblava tocat per la bellesa i l'harmonia, espurnejant estels. Les mirades de cua d'ull, els xiuxiuejos i la futilitat dels comentaris aconseguien en el caràcter histriònic de la Fiona un efecte positiu i engrescador, que li provocava a l'instant la necessitat i la urgència de fascinar més el personal. Els talons hi ajudaven, però no era tot. Magnetitzava el seu entorn amb la presència. Els vestits, fets a mida al millor *atelier* de Gènova, eren tous com núvols de sofisticades robes de colors suaus, amerats de barretets i guants fins als colzes. Els ulls i la boca, maquillats amb èmfasi quasi diví, li conformaven el rostre ovalat de cabells delicadament estufats, amb lleugeres inclinacions cap a la cara, per a conferir-li una pinzellada de misteri. Ningú no mirava com ella, ningú no contornejava els malucs amb la cadència perfecta com ella, mai no s'havia vist a Barcelona una dona que encarnés el glamur de Hollywood.

Aquell Nadal del noranta, la Fiona va quedar fascina-da amb en Lluís al primer cop d'ull. Llavors, el jove era d'un prometedor futur, amb pell bruna i ulls clars, tímid i tènue en públic. La Fiona no va dubtar, ni va entrar en reflexions morals sobre la conveniència de no traïr en Mercadé Figueres, el noviet de Barcelona. La Fiona els volia tots dos, no volia ni podia prescindir de cap; i se'n va sortir. En Lluís es va fer una mica el ronsa, però ho desitjà des que la va veure per primera vegada.

«Vam arribar al cel, gairebé a l'èxtasi d'un místic. Veure-la a ella embogir de passió, era el cel», recordava en Lluís. Havien passat vint-i-cinc anys...

Va tancar el llibre. Es reomplí la copa i va espolsar-se els records que el venien a cercar com un huracà voluptuós. Ho repensà i diposità l'exemplar amb cura sobre *El quadern gris* de Pla, dins l'enorme pila d'exemplars que havien de viatjar cap a Lleida.

Va precintat la capsa amb la intenció de precintat-ne els records.

Va escurar la copa d'un glop, tirant el cap endarrere.

Va sonar el mòbil. Era la Blanca. Quina alegria.

—Digues, amor meu! Sí, ja he tancat la darrera capsa. Espero el camió. D'aquí a dues hores surto cap a Lleida, Blanca. Sí, el vestit de boda el comprarem junts. Què et sembla demà a Barcelona? Perfecte, estimada. Fins d'aquí a una estona, dormirem junts avui, eh? No hi ha res que pugui desitjar més. Fins ara.

© dels textos: Marialba Revés Noriega, 2019

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2019

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: febrer del 2019

ISBN: 978-84-1303-062-3

DL: L 67-2019

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L

www.bobala.cat

◀ imprès a lleida ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.